

denne Art Sager og troer deri at handle i Overensstemmelse med Almeeninteressen, ikke mener at kunne gjøre det, og mener, at det vil være til Hinder for hans Stilling i det Hele taget, saa maa han opgive Fordringen paa at figurere som Finantsminister og kun optræde som Banquier, da staaer han som Monarchiets Finantsminister og er vor Banquier; men igjennem den, der da er vor Finantsminister, maae vi have det samme Herredømme over ham, som vi have over en Banquier, hvilkensomhelst, men med den Forskiel, at vi ligeover for Monarchiets Minister, i hvilken vi altid have et Hold af $\frac{2}{5}$, maae have en Deference og altsaa ogsaa skyldte en Tillid, hvilket vi ikke kunne sige ligeoverfor enhver anden Banquier. Derfor Monarchiets Finantsminister hverken vil være vor Finantsminister eller paa Vilkaar, som vi kunne være tjente med, vor Banquier, saa maae vi have vort eget Bogholderi, for at kunne see klart i vore egne finantistiske Sager, saa maae de komme til at staae paa en anden Fod, og vi maae see, hvorledes vi kunne indrette dem saaledes, at Klarhed fremtræder derved. Alle Forslagsstillerne ere enige om, at det, at fremkalde en Forhandling af denne Sag paa dette Trin, vil ikke være hensigtsmæssigt, og det er derfor min Hensigt her nu ikke at sige Mere end netop udtale de Grunde, der have bevæget os til at gjøre det Skridt, som er skeet. Dermed skal jeg slutte og haaber ogsaa, at der ikke bliver givet Anledning til for Diebliffet at forbyde os i Sagen. Vi have allerede modtaget forskjellige Meddelelser fra Ministeriet, som ville blive Gjenstand for Behandling i det Udvalg, som jeg haaber vil komme til at arbejde i denne Sag, og det skulde være mig ukjært, om vi skulde blive nødte til allerede nu her nærmere at omtale de Meddelelser, vi have faaet.

Indenrigsministeren: Jeg skal ganske slutte mig til, hvad det ærede Medlem, der talte paa Forslagsstillerens Begne, har udtalt. Sagen har været gjort til Gjenstand for en omhyggelig Forhandling mellem Monarchiets Finantsminister og mig, og Resultatet af disse

Forhandlinger er blevet Forslagsstillerne meddeelt, og idet jeg ganske erkjender, hvad ogsaa Monarchiets Finantsminister erkjender, at Kongerigets Kassebeholdning er for stor i Forhold til dets Fornødenheder, og at der maa gives Forskrifter for at sikkre Kongeriget en passende Rente af den Kassebeholdning, som ikke behøves for dets Bedkommende, saa bliver Spørgsmaalet om, paa hvilke forskjellige Maader dette kan udføres, og dette er ogsaa efter min Mening Noget, som Thinget helst bør overlade til Forhandling i et Udvalg, forinden Sagen yderligere kommer for heri Salen.

Da Ingen yderligere begjerede Ordet, fattes Lovforslagets Overgang til 2den Behandling under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 69 Stemmer.

Tscherning: Det ærede Thing kan maastee finde det underligt, at een af Forslagsstillerne foreslaaer Sagen henviist, saa at sige, til et Udvalg af selve Forslagsstillerne; jeg foreslaaer nemlig at overgive Sagen til Finantsudvalget, men jeg troer at kunne retsfærdiggjøre dette Forslag derved, at denne Sag allerede har ligget for og ligger for til Behandling i selve Finantsudvalget, og at det er i Bestidelse af forskellige Oplysninger, som det vilde tage Tid for Andre at sætte sig ind i. Skulde noget Medlem her i Thinget ikke finde sig tilfredsstillt ved dette Forslag, skulde jeg hellere tilraade at foreslaae en Forøgelse af Finantsudvalget, end at nedsætte et ganske nyt Udvalg.

Da intet andet Forslag fremkom, fattes Tschernings ovenstaaende Forslag, at Sagen skulde henvises til Finantsudvalget, under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 70 Stemmer.

Man gif derefter over til det sidste Nummer paa Dagsordenen, som var: Tredie Behandling af Forslag til Finantslov for Finantsaaret 1856—57 (2den Behandling findes i Tidenden Sp. 887 ff.).